

Понад 500 тисяч примірників книжок Люко Дашвар уже знайшли своїх читачів. Авторка пише так гостро й проникливо, психологічно і чуйно, що торкається струн душі кожного. Неможливо не співчувати героям, так само як неможливо не звернути увагу на болючі і неоднозначні проблеми, які порушує письменниця.

Благими намірами вимощений шлях до пекла. Галя сповна відчула сенс цього вислову. Її життя перевернулося лише через те, що вона прагнула допомогти іншій людині. Дівчина втратила все: роботу, чоловіка, друзів, віру в людей. Та що, як усе найбільш значуще і неймовірне відбувається з нами саме тоді, коли ми намагаємося видряпатися з пекла? Це не просто, бо людина по-справжньому втрачає голову лише від двох речей: від страху і від кохання. Однак що робити, коли тебе одночасно накривають і страх, і кохання?..

#ГАЛЯБЕЗГОЛОВИ

ЛЮКО ДАШВАР

ЛЮКО ДАШВАР

#ГАЛЯБЕЗГОЛОВИ

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-7671-0

9 786171 276710

зіт

Найкращі книги про кохання, страх, втрату

проваджені до вас

ЛЮКО ДАШВАР

#ГАЛЯБЕЗГОЛОВИ

Роман

ХАРКІВ **КЛУБ**
2020 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
Д12

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки *Вікторія Дорошенко*

Дашвар Л.

Д12 #Галябезголови : роман / Люко Дашвар. — Харків :
Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2020. — 400 с.

ISBN 978-617-12-7671-0

Благими намірами вимощений шлях до пекла. Галя сповна відчула сенс цього вислову. Її життя перевернулося лише через те, що вона прагнула допомогти іншій людині. Дівчина втратила все: роботу, чоловіка, друзів, віру в людей. Та що, як усе найбільш значуще і неймовірне відбувається з нами саме тоді, коли ми намагаємося видряпатися з пекла? Це непросто, бо людина по-справжньому втрачає голову лише від двох речей: від страху і від кохання. Однак що робити, коли тебе одночасно накривають і страх, і кохання?..

УДК 821.161.2

- © Чернова І. І., 2020
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2020
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2020

ISBN 978-617-12-7671-0

Частина перша

Вологого, як всяке природне збудження, весняного ранку правобережним київським проспектом в районі Печерська жваво рухався насторожений молодик років 26-ти у бідненькій довгій чорній одежині: сягала надп'яткових його кісток, тому по землі не волочилася, натомість відкривала геть не дешеві черевики іспанської фірми *Camper*, і вже тільки один цей незрозумілий дисонанс мав би викликати запитання в очах перехожих. Та пронизлива холоднеча — березень ще і до восьмого не дійшов! — гальмувала не тільки настирливе бажання скинути з тіла сіро-чорну «осінь-зиму», а й непереборну людську цікавість. І лише згорьована без чоловічої уваги пишнотіла двірничиха Віруня, яка із роздратуванням вимітала з-під дерев недопалки (бач, призвичаїлися менеджерки з навколишніх офісів вибігати на проспект, пихкати цигарками, кидати недопалки під дерева, і хоч би одна коза про екологію згадала, хай би їй ту цигарку на лобі загасили!), мимоволі звернула увагу на козирне взуття молодика, ковзнула поглядом вище. Їй такий мужчина потрібен? Не коротун, не жиробас, очі... такі, що аж душу лоскочуть. Здалеку скидався на гота, та хрест на чорній чернечій одежині свідчив: скоріш за все — з чоловічого монастиря, що

за кілька кварталів від проспекту. І нащо випхався за периметр? Хіба їм те дозволено?

Молодик теж ковзнув по Віруні байдужим поглядом. Ні! Не зацікавила пампушка! Прискорив крок, пірнув у тихий, повний старих лип і хрущовок печерський провулок, ще здалеку побачив припаркований біля сміттевого бака блювотно-зелений поїдений іржею дводверний «міні-купер» 1970 року народження з хмельницькими номерами. Аж посміхнувся:

— А старий мав рацію! Кому спаде на думку красти такий мотлох?

Заспішив до автівки, що вона здалеку скидалася на дебелу жабку, та раптом від одного з будинків до нього кинулася схвильована стара жінка.

— Отче!

Молодик так здивувався, аж загальмував. Хотів було: «Чи ви, бабусю, сліпі? Хіба не бачите: я не священник!» І не збрехав би: лише три тижні тому напросився у послушники, отримав підрясник і койкомісце в одній із келій монастиря. Наївно сподівався і на нове ім'я, наче прагнув свого позбутися навіки, та новачку пояснили: церковне ім'я дають лише під час постригу; тому лишився Юрком Консуматенком, як у паспорті записано.

Проковтнув правдиву інформацію, бо благання в очах старої жінки і оте її «Отче!» накрили хронічного крадія з Хмельницького, який і проліз до обителі, аби на деякий час там схоронитися, хвилиною липкого корисливого марнославства. Аж поплив: а чому не вклонилася? Чому руку йому не поцілувала?

— Отче! — схвильовано повторила жінка. — Прошу, ходімо!

— Куди? — не зрозумів.

— На добру справу.

Закляк на мить.

— Мені наразі... в інший бік! — зиркнув на «міні-купер»: з монастиря відпросився до опівдня, аби мотнутися на іржавій жабці аж у Козелець, де знайомий його знайомого на прізвисько Гавана обіцяв скупити гуртом чуже добро, поцуплене Юрком у Хмельницькому.

Бабця не здавалася:

— Отче! Не кидайте бідну жінку без помочі! Бог вам того не простить!

— Та що відбувається?! — ніяк не міг допетрати, як від старої відкараскатися, щоби не викликати у неї підозри. — Чого це ви на добру справу спільників собі шукаєте?! А — самі?!

— Боюся! — відчайдушно вигукнула стара. Руками плеснула. — Стоїть і стоїть, демон!

— Який ще демон?

Жінка роззирнулася полохливо, вказала жестом за ріг, заговорила швидко-схвильовано: у неї кіт мороженим хеком отруївся, тому минулої ночі очей не зімкнула, все намагалася влити у Мурчика ромашковий відвар, а як стало світати, глянула у вікно вітальні, яке виходить на затишний скверик, і в сірому тумані побачила дивного чоловіка у просторій синій куртці. Стовбичив у дальньому куті скверика, дивився в бік зачиненого салону краси «Белла», що він якраз навпроти скверу і весь як на долоні. Подумала: та пусте! Хіба мало у людей дивацтв?! Потовчеться собі чоловік і піде. За годину — до вікна: е! Перелякалася чомусь, перехрестилася для підтримки, подумки дала чоловікові ще пів години, аби пішов, і всі ті пів години так і простояла біля вікна, як прив'язана.

— Боялася очі від нього відвести.

— Не пішов?

— Стоїть!

— І який він: молодий? Старий?

— Такий, як ви.

Послушник насторожився.

— І що ж у ньому такого вже демонічного? — запитав обережно.

Отут і сталося диво, бо жінка напрочуд точно описала дії самого Консуматенка зразка тритижневої давнини, які і змусили його терміново сідати за кермо іржавого англійця з гордою назвою *Austin Mini Cooper S*, аби дременути з рідного Хмельницького. За словами жінки, дивний чоловік у просторій синій куртці винайшов у скверу вкрай непримітне місце для своєї дислокації, уважно спостерігав за салоном краси «Белла», потім витяг з куців рюкзак, а з нього — бейсболку, яку насунув на очі. Скинув простору синю куртку, сховав у рюкзак, лишився у шкіряній коричневій куртці, яка, як виявляється, була на ньому під сподом.

— І хіба не демон? Перелицювався, бо до страшного злочину готується! До вбивства!

— Чому неодмінно до вбивства? Може, просто чийсь хату обнести хоче, — ляпнув Консуматенко, та бабця промаху не помітила. Надто вже хвилювалася.

— Допоможіть зупинити злодюгу, отче!

Юрко насупився: у недурній голові — думки врізнобій. Логічно було би запропонувати жінці викликати поліцію, та клятий язик не повертався мовити таке: наче сам себе *ментам* здавав. От же пастка!

— До поліції дзвонити марно, — стара, певно, підслухала Юркові думки. — Що ми їм скажемо? Що людина собі стоїть і стоїть?!

— Значить, інший план маєте?

Головою захитала ствердно, на послушника — із благанням.

— Поговоріть із ним, отче! Присоромте злодюгу, порятуйте грішну душу його, — отак узяла і висмикнула Юрка із зони того славнозвісного комфорту, що він наразі у всіх на вустах.

Наїжачився: несподівана добра справа, як болото, зтягувала все глибше аж до повної відсутності аль-

тернатив, та Консуматенко вирішив пручатися до останнього.

— Не діють на злодюг спонтанні умовляння, — пояснив старій жінці. — Я йому — слово, він мене — під ребра. От якби у мене була можливість без поспіху, спокійно роздивитися того демона, проаналізувати його поведінку, підшукати аргументи, які вплинуть саме на нього.

Плечима знизав:

— А оскільки такої можливості немає, то, вибачте...

Вже посунув до іржавої жабки, та стара, певно, теж вирішила пручатися до останнього.

— Чому ж можливості немає, отче?! — вигукнула схвильовано. — З вікна моєї вітальні ви прекрасно злодюжку роздивитеся!

Що?!.. Матір Божа! Не слова — дзвони небесні! Консуматенко завмер: йому ж не почулося?! Обернувся, глянув на бабцю зачаровано: і ніби золоте сяйво над її сивим волоссям, і сама — чиста, лагідна, під акомпанемент хору янгольського простягає йому ключі від своєї хати і навіть просить: «Бери все, що тобі в око впаде, Юрку! Нащо воно мені? Я вже геть стара, а тобі он “мінік” тре підшаманити, капітально відремонтувати ту автівку. Тоді на ній можна — хоч на море, хоч за обрій! Та не самому! З дівчиною...»

Усміхнувся: а старий не брехав, коли казав, що іржавий «міні-купер» везтиме нового хазяїна від однієї удачі до другої.

Оченята, як той котяра, примружив, на бабцю глянув:
— А вдома у вас хто? Тільки Мурчик?

По факту Галя запізнилася на роботу через чужу дитинку.

Напередодні поверталася додому вже чорного вечора, бо колежанки у «Беллі» влаштували на честь Галиного 25-річчя спонтанну гулянку із шампанським, стриптизером, побажаннями «любові і бабла», запитаннями про

дітей і плани на майбутнє, тому за годину до опівночі, після кількох дзвінків від роздратованого чоловіка, Галя власноруч зробила подружкам каву, аби хоч трохи протверезіли, врешті умовила їх розходитися, викликала таксі і за п'ятнадцять хвилин — уся красива і гарна: у нових чобітках, джинсах і тепло-жовтій куртці — вже тягла до багатоповерхівки на Березняках чималий оберемок казкових пухнастих піонів (і де тільки дівчата їх знайшли ранньої весни?!), тортик-вибачення спеціально для Тьоми і здоровезну рожеву пластикову валізу на коліщатках, яку із побажаннями захопливих мандрів подарувала їй хазяйка салону пані Юлія.

До під'їзду лишалося метрів двадцять, коли від сміттевого бака Галя почула тихий писк. Перелякалася до льодяного жаху: невже немовлятко викинули? І як ото дурна: сама вигадала, сама й повірила. Закружляла навколо бака, прислухалася: не здалося?

Не здалося!

Ледь не розревлася, валізу-тортик-квіти — на землю, скинула нові чобітки (так шкода псувати їх!), закотила джинси, у самих шкарпетках полізла до повної смердючого непоТребу ємності, бо тихий писк лунав глибоко із її середини.

— Я зараз, зараз...

У злій темряві навпомацки хапала мотлох, який траплявся під руку, викидала з бака. Врешті зупинилася, прислухалася: писк став ніби ближчим. Підсвітила телефонним ліхтариком нутрощі бака і побачила у куті поміж пакетів зі сміттям кволе сліпе кошенятко.

Схлипнула:

— Таки дитинка...

Притисла кошеня до живота, виплигнула з бака на землю: далі — що? А вже змерзла! Тремтить! Відкрила нову валізу, поклала всередину, на м'який поролон кошенятко, заходилася сміття назад у бак закидати. Збирає його, жбурляє до бака, ще, ще, а непотріб ніяк не закінчується,

і вже не розібрати: чи Галя кладе до бака лише те, що сама викинула, чи вже до чистого вилизує все навколо сміттєвих баків.

Упоралася, аж нова проблема: як у двох руках донести до квартири валізу, тортик, квіти, чобітки і кошеня? Склала у валізу тортик-квіти-чобітки, бо чоловіка гукнути на поміч не наважилася: Тьома і так, певно, сердиться.

Майбутній психолог Артем Чорнобай, який уже сьомий рік поспіль, якщо враховувати три академічні відпустки, все чвалав і чвалав собі без поспіху до диплома, ледь не луснув од прикрощів, коли побачив у передпокої приголомшену замурану босу дружину. Однією рукою притискала до себе щось під брудною курточкою, другою тримала за ремінець величезну рожеву валізу, всередині якої шурхотіло-перекочувалося.

— Тьомо...

Хотів було демонстративно хахикнути, ніби застуджений, та відсахнувся, затулив носа долонею:

— Галю, дідько! Від тебе тхне!

— Я зараз же, до ванної...

— Клас! Просто супер!

— Тьомо...

— А де взуття?! Чому ти боса?

Відмахнулася: мовляв, пусте.

— Тьомо, от скажи! Ти ж хотів мені подарунок на день народження зробити?! Правда ж хотів?! — як ото двое глухих — кожен за своє.

— Ми ж домовилися не святкувати, поки не роздамо борги! А ти, між іншим, ніби про це забула!

— Ані копійки не витратила. Чесно! Дівчата сюрприз мені влаштували. І ти дарма не приїхав до салону. Було весело.

— А курсову ти б за мене писала?

— Вибач! Але от скажи: невже ти би не хотів зробити мені подарунок? Тьомо, мені ж — двадцять п'ять сьогодні!

— Що за образливі натяки, Галю? У мене безліч бажань. І що з того?

— Тьомо, а я вже вибрала собі подарунок! І платити за нього не потрібно. Тобі лишається лише сказати «так»!

— Не питання, — зрадів психолог. — Так!

— Справді? — усміхнулася, обережно розчахнула курточку, і Тьома Чорнобай побачив крихітне руде кошенятко, яке Галя притуляла до себе: пригрілося, не плакало.

— Назву його Смайликом. Не проти?

Як буцонув валізу ногою — так всередині тортик із чобітками та піонами і перемішалися в одну огидну купу. Які все ж такі парадокси! Чому три окремо прекрасні речі у поєднанні дають такий відверто неприйнятний результат?

— Ненавиджу! Ненавиджу!

— Тьомо...

— Галю, викинь цю гидоту зараз же!

— Чому?

— Терпіти котів не можу!

— Я не знала.

— Клас! Просто супер! Ми вже майже два роки одружені, а ти і досі нічого не знаєш про мене.

— Куди ж я зараз його подіну?

— Винеси на смітник.

— Я його знайшла у смітнику!

— Так он чого від тебе тхне! Сподіваюся, сьогодні спатимеш у вітальні! — дверима хрясь.

Артем Чорнобай залишив розгублену дружину в передпокої, зачинився у спальні, тихо засміявся: як же йому фартить! Увечері, поки Галя купалася у вітаннях колежанок, він мізки собі викрутив, бо ніяк не міг вигадати — а Тьома ж геть не дурний! — що мало б статися, аби сьогодні вночі дружина не зайшла до спальні.

Причина вагома! Вранці проспав першу пару і вирішив узагалі до універу не йти, але й вдома нудьгувати не найліпша перспектива. Можна було б витратити день на те, аби приготувати для дружини приємний сюрприз, на кшталт: Галя увечері повертається додому, входить до темної кімнати, раптово спалахує світло, Тьома горлає: «Сюрприз! Із днем народження, Галюню!» — цілує свою дівчинку і дарує їй... золоту каблучку чи новий айфон. Нормальний же хід? Нормальний! Та тільки грошей на каблучку у Тьоми немає! На новий айфон — тим більш.

— Бо Галя не дає грати! — знайшов причину злиднів. — Вже майже місяць у клубі не був.

Завівся: треба довести Галі, що вона помиляється! Тьома у змозі контролювати себе! От він сьогодні ж зіграє! Заради Галі! Виграє купу бабла і купить дружині фанний подарунок!

І — мужик: сказав — зробив. Врешті виліз із ліжка, потягнув на себе нижню шухляду комода: тут, у великій косметичці, Галя зберігала гроші, які збирала на оплату дистанційного навчання у Європейському університеті. Щовечора перед сном відкривала рипучий комод, діставала косметичку і докладала туди хоч десятку з тих грошей, які заробляла перукарською майстерністю у салоні краси «Белла».

— Дванадцять тисяч сімсот гривень, — перерахував, задумався: скільки взяти?

— Усі й візьму! — недовго думав.

Гроші в кишеню, гайда в клуб біля «Лівобережної». Тут, у нелегальному казино, цілодобово чекали на азартних гравців.

Під вечір у кишенях гуло. У душі завивали огидні тоскні флейти. Роздратований Тьома пішки брьохав на Березняки, і тільки одна абсолютно нездійсненна картинка у порожній голові: завтра Галя побіжить на роботу, Тьома разом із нею вийде з дому (типу в універ поспішає!). Потім

повернеться, переверне у квартирі все догори дригом, згодом зателефонує Галі і повідомить: їх... пограбували! Всі гроші, які Галя збирала на свій універ, украли, покидьки! Звичайно, простіше було б задекларувати нагле пограбування вже сьогодні, поки Галя з колежанками у салоні веселиться, але Тьома ще вдень зателефонував дружині і збрехав, що цілісінький день вдома працюватиме над курсовою, тож — пограбування могло відбутися тільки наступного дня.

— Але для цього сьогодні вночі Галя має не заходити до спальні і не лізти до своєї скарбниці! — вголос озвучив єдину перепону для реалізації геніального плану.

І що для цього має статися? Надумав був зімітувати раптову лихоманку, ГРВІ (кахикати і просити: «Спи у вітальні, аби не заразитися!»), та, коли побачив на руках у дружини руде кошеня, зрозумів: урятований! Можна демонстративно психувати, зачинятися у спальні, вдаючи крайній ступінь образи, і навіть брехати, що ненавидить котів-собак-хом'яків-морських свинок і рибок, якщо вже на те пішло! А там — і ранок! Галя побіжить на роботу, Тьома влаштує «пограбування», і дружина так ніколи не дізнається, що чоловік за вечір поставив хрест на її освітніх перспективах.

Нормально? Чудово! Роззирнувся: і ніби Галіні довірливі блакитні очі — прямо в душу. Плечима знизав.

— А що краще? Аби гуляв? — прошепотів і завалився спати.

Галі не спалося. Як-не-як, нагодувала кошенятка молоком, влаштувала дитинці кубельце у картонній коробці: виклала на дно улюблений шалик, огорнула ним маля, і вийшло гарно. Вмостилася поряд із кубельцем на підлозі: куди ж тебе подіти, крихітко? Була б Галя хазяйкою у трикімнатних хоромах на Березняках, знайшла б аргументи, умовила б Тьому залишити кволу сліпу дитинку. Та квар-

тира площею 84 метри квадратні з балконом і лоджією на першому поверсі належала Тьоминій матері Тамілі Іванівні: давно жила зі своїм другим чоловіком біля Болоньї, обіцяла переписати квартиру на сина, як тільки той врешті отримає диплом. Ще на весіллі пояснила невістці:

— Якщо накинула оком на нашу квартиру, то дарма. Ніколи не матимеш права на цю нерухомість, дівчинко! Я про це подбаю.

— Дарма ви про мене так погано думаєте, — відповіла тоді Галя і навіть пожаліла свекруху: виходить, вона, бідаха, малює собі проблеми там, де їх немає, а потім рве серце, аби з тими проблемами розібратися.

— Я не думаю! Я дію! — останнє слово завжди залишалося за Тамілою.

Свекрушині попереджувальні прапорці спрацювали: ось уже майже два роки Галя навіть подумки не асоціювала квартиру на Березняках із власним теплим затишним домом. Типова трикімнатна оселя здавалася їй тимчасовим прихистком, чужим монастирем, куди зі своїм кошеним — зась.

— І куди ж нам...

А до кого діти біжать, коли припече? Звісно, до мами з татом, та Галині батьки — самі все життя по чужих монастирях. Військовий льотчик Микола Гордієнко літати вмів, а от просити не навчився. Лише у 2013-му, коли сім'я переїхала зі Львівщини на останнє місце служби майора Гордієнка до Василькова, подав рапорт з проханням про надання службового житла, та за рік, після бойових відряджень на Схід, несподівано помер, а його любі дівчатка — дружина Наталя і донька Галя — так і залишилися в орендованій квартирі на території військової частини. І так небагате життя наповнилося тугою і злиднями. Галя, яка саме закінчила школу, відклала плани навчатися у виші, пішла на перукарські курси і як не намагалася підтримати маму, та ніяк не оживала, наче

чоловік сильно підвів її, коли нагло помер, так і не отримавши для сім'ї даху над головою. Філолог за освітою, влаштувалася листоношею, розносила рахунки і пенсії по квартирах, виживала на копійки і поставила жирний хрест на особистому житті.

Тьома мамі подобався. У Тьомі було житло, і він не протестував, коли Галя щомісяця підкидала мамі трохи грошей із власних заробітків.

— Кошеня мамі не підкинеш...

Взялася згадувати милосердних, до кого можна було би прилаштувати котячу дитинку, та швидко кинула дурне діло: Інтернет волав тисячами благань про порятунок котів-собак-папуг-хом'яків, і з часом кількість прохань ніяк не зменшувалася, наче милосердні на планеті скінчилися.

Відшукала у мережі контакти притулків для тварин.

— Одна дорога?

Під ранок, коли і Тьома, і кошенятко солодко спали, Галя віддраїла з себе чужі запахи, відчистила з нових чобітків і валізи піонові пелюстки упереміш із кремом, приготувала Тьомі млинці на сніданок, підхопила картонну коробку з кошеням і отака зморена — ніч без сну! — помчала до притулку в передмісті, який вибрала серед інших, бо, на відміну від інших, він не приховував адреси і не констатував, що переповнений, тому тварин не приймає.

Годинник зафіксував: шоста. Не зарано зірвалася?

— А пізніше — ніяк! Поки до притулку на маршрутці, поки назад у місто... Маю ж не запізнитися на роботу.

Формально салон краси «Белла» працював з дев'ятої до двадцять першої, та для постійних багатих клієток тут існували особливі преференції: без проблем могли затребувати майстра додому чи, навпаки, завітати до салону на процедуру коли заманеться. Хоч опівночі! За день до бажаного візиту бронюєш майстра, час, і — прощу!

— Леді, краса не має перерв на обід і сон, — товкла персоналу хазяйка «Белли» Юлія Володимирівна Жадкіна, 45-річна красна ягідка без ознак старіння, радості й сексу. Лікар-дерматолог за освітою, і сама часто затримувалася в салоні, аби власноруч проводити косметологічні процедури вузькому колу обраних клієнток. А одного разу навіть безкоштовно зробила уколи краси Галиній мамі, коли після мезотерапії залишилося трохи дефіцитного і вже оплаченого препарату.

Перукарки-косметологи-масажистки-манікюрші були геть не проти відгукуватися на «леді», та краще би їм доплачували за цілодобове орання ниви краси.

— Юлька у нас — жаба, — злилися. — Сама купатися у грошах, стерво, а нам ніколи і копійчини за понаднормову роботу не підкине.

Галя дивилася на дівчат, та бачила терези: на одній чаші скупчилися роздратовані колежанки. Тут і манікюрша Оля Корнійчук, яка Галі — найближча, і нахабна масажистка Женька Лисиця, що її вже двічі застукували за спробами зазирнути до чужих сумок, навіть юна адміністраторка Улянка. Всі проти Юлі! Галя усміхалася ніяково, наче б у чомусь винувата, ставала на протилежну порожню чашу терезів.

— Та годі вже злитися, — просила колежанок. — Юлька у нас — класна! Мене на сесію без питань відпустила! Оль! Тобі тиждень дала, коли до тебе твій канадійський інтернет-наречений приїжджав. А де ще є бонусний фонд для персоналу? Ніде! І «чай» не чіпає! — нагадувала колежанкам. — От скажіть! Юля хоч раз спитала: «Дівчата, а скільки вам сьогодні клієнтки “чаю” дали?» Хоч раз запропонувала скидати «чай» у загальну скриню і віддавати їй? А таке, між іншим, скрізь і всюди!

— Та нащо їй наші копійки?! — обурювалася Женька. — Юльці гроші валізами носять!

Про валізи, вірніше — великі алюмінієві кейси, схожі на кіношні мобільні пункти керування найостаннішою, найтехнологічнішою, найнебезпечнішою зброєю, у «Беллі» ходили легенди. Справа дійсно виглядала таємничо! Щомісяця п'ятого числа рівно о 10.00 до кабінету Юлії Володимирівни Жадкіної заходив чемний красунчик років тридцяти з таким кейсом, і дівчата знали: хвилин за десять красунчик з кейсом вийде з кабінету, ввічливо кивне Уляні на ресепшені і здимить на місяць. І що то були за візити? А найцікавіше: що у кейсі? Оля Корнійчук вважала, що мужчина з кейсом і заміжня Юля — коханці, а кейс і байдужа фізіономія чоловіка — прикриття, та інші ніяк не могли погодитися із тим, що їхня доглянута, файна Юлька за десять хвилин вгамовує свої сексуальні фантазії просто у кабінеті, щоби потім цілісінький місяць чекати на нову зустріч із молодим коханцем.

— Та в мене би від такого режиму дах поїхав! — признавалася немолода за паспортом косметологиня Олександра Петрівна, що мала у наявності третього офіційного чоловіка і двох коханців.

І всі сходилися на найбанальнішій версії: красунчик приносить Юльці гроші. Валізу грошей! Щомісяця! Лише Галя вважала, що у кейсі можуть бути новітні медичні препарати для омолодження, які вже повним ходом використовують у Європі і Штатах, а в Україні ще не дозволили через бюрократичну тяганину.

— ...Тому Юлі їх доправляють контрабандою, і вона особисто пропонує препарати своїм клієнткам, — пропустила.

— І нащо — вилами по воді? Давайте у хазяйки питаємо, — запропонувала новенька перукарка Ніна у свій перший робочий день, що якраз і припав на п'яте число.

П'ятого ж під вечір Юлька її і звільнила.

— У когось ще є запитання? — очі примружила, перерахувала найманок поглядом.

Ніяких! Кого страх жере, ті навчилися ковтати свої запитання!

— Тоді до завтра, леді. Сподіваюсь, обійдемося без запізнень.

Запізнення у «Беллі» були другим жорстким табу, тому наступного після дня народження ранку Галя з кошеним у коробці і зірвалася з дому разом із першими маршрутками. За годину дісталася притулку в передмісті, та на тому добрі новини скінчилися: на дверях котячо-собачого прихистку висів замок, навколо — ані душі. Галя з пів години протупцювала біля дверей і вже почала панікувати, та раптом побачила немолоду похмуру жінку: тягла на «кравчучці» в бік притулку мішок собачого корму.

Галя з кошеним до неї:

— Ви ж з притулку? Візьміть дитинку, прошу!

— Та не можу! І права не маю! І взагалі... — жінка за пів хвилини виклала Галі не тільки свій статус (волонтерка, бо дурна і серце добре, тому двічі на тиждень безкоштовно допомагає годувати тварин у притулку), а й історію всього свого життя. Було в ньому так мало радості, що у Галі аж сльози на очі набігли.

Жінка продовжувала гірко:

— Притулок — повний! Нема де нових тварин розміщувати. До себе би додому кошения забрала, аби мала за що його прогодувати.

— А я дам вам грошей! Тисячу! Чи навіть півтори, — Галя вхопила жінку за руку. Заглядала в очі. — Благаю! Візьміть кошения до себе! Ви його любите.

— Ох, я вже наїлася тої любові! — хвилин десять жінка так тоскно жалілася, наче намагалася навіки зафарбувати увесь білий світ чорним, монотонно і похмуро хитала головою: ні, ні!

— А я можу не півтори тисячі вам дати! Більше! Зараз порахую! — Галя відкрила гаманець, у якому відучора

лежав не тільки «чай» за минулий день, а й гроші, які подарували колежанки. Не встигла покласти до скарбнички у комоді, всі три тисячі чотириста гривень тут.

— Дві з половиною тисячі можу дати. Навіть три! Три тисячі можу дати! — простягала жінці гроші, подумки метикувала: чотириста гривень має залишити на таксі, якщо усвідомить, що запізнюється на роботу. А вже запізнювалася!

— От що з тобою робити? Хіба так можна? Користуєшся моєю добротою! — жінка врешті взяла гроші, поставила коробку з кошням на мішок із собачим кормом. — Хоч ім'я у цього рудика є?

— Смайлик! Та ви можете назвати його так, як самі забажаєте! — Галя обійняла жінку. — Дякую вам! Ви — така добра! Дякую!

— Біжи вже, — відповіла сухо. — Бачу, поспішаєш.

Скільки маршрутка пленталася до Києва, стільки Галю не покидало незрозуміле відчуття тривоги. Дивувалася: а чому? Подвійну добру справу зробила: не просто врятувала кошенья, а й подарувала краплину радості і тепла жінці, якій увесь білий світ — чорна яма, бо тваринка точно зробить її життя оптимістичнішим.

В той же час у передмісті неподалік притулку похмура жінка ще раз перерахувала несподівані легкі гроші, сховала їх за пазуху, байдужо покинула картонну коробку з кошнями біля смітцевої урни і вже потягла було мішок з кормом до притулку далі, та раптом зупинилася. Повернулася до коробки, витягла з-під кошеньяти теплий вовняний шалик і без огиди пов'язала собі на шию. Перехрестилася:

— Господи, хай такі дурні мені хоч раз на тиждень зустрічаються...

Милосердя оминає душі тих, кому все навкруги — морок.

Галя ледь встигла! Захекана-схвильована забігла до салону о 9.05. І хоч перша клієнтка до неї мала прийти аж

на одинадцять, швидко розклала інструменти і побігла до службової кімнати, щоби перевдягнутися. Зав'язувала фартух, усміхалася, як та дурна. Аж колежанки помітили.

— Дівчата, у Галі цієї ночі був неймовірний, як бразильський карнавал, секс, — безапеляційно констатувала косметологиня Олександра Петрівна. — Ви тільки на неї гляньте! Вона ж і досі «пливе»...

— А після сексу вона своєму Тьомі хвалилася всім, що ми їй надарували! — продовжила Женька Лисиця.

— А потім Тьома сам зробив Галі казковий подарунок, — припустила Оля Корнійчук. — Галю! Що тобі чоловік подарував? Купив квитки до Брюгге?

— Фу! Яке гидке слово — Брюгге! — фиркнула Женька.

— А місто — прекрасне, — Галя знай усміхалася. — Я закохалася у нього після фільму «Залягти на дно у Брюгге».

— Значить, летите?

Галя знизала плечима ніяково: ні...

— Як «ні»? А чому тоді усміхаєшся, як пришелепкувата? — здивувалася Лисиця.

— Боялася запізнитися на роботу, але встигла. Сама не вірю, що встигла, — відповіла Галя. — Аж з передмістя мчала.

— Галю! Ти ночувала не вдома?! — спитала Оля Корнійчук.

Ого! Розмова ставала цікавішою! Колежанки оточили Галю, та запитаннями розшматувати не встигли. До службової кімнати увійшла засмучена адміністраторка Уляна.

— Дівчата! — схлипувала. — Сьогодні Юлька мене точно звільнить! Бо сьогодні ж — п'яте! І скоро той красунчик з кейсом припхається. І я маю занести їм з Юлькою дві чашки кави! Як завжди!

— І в чому проблема?! — спитала нахабна Женька.

— Кавомашина зламалася! А я забула викликати майстра. Тобто я його тільки-но викликала, але він лише по обіді до нас доїде, — заскиглила адміністраторка. І до колежанок із запитанням в очах: що робити, дівчата? Допоможіть.

Галя дивилася на них, та бачила терези. На одній чаші — перелякана адміністраторка. На другій — співробітниці «Белли» скупчилися, навіть очей від Улянки не відводять, і годі шукати милосердя в тих очах. Немає в них часу Улянчине ниття слухати, у кожної — клієнтки на підході! І дуже прикро, що вони не зможуть запропонувати їм кави!

— Улянко, вихід є, — Галя стала на чашу терезів, де самотньо тремтіла адміністраторка. — У кав'ярні за рогом роблять чудову каву.

— Не можу я з ресепшена відлучитися! Юлька мені того не простить! — Улянка розгублено тупцювала посеред службової кімнати, благально дивилася на дівчат.

Галя усміхнулася Улянці.

— Я по каву збігаю! — сказала.

Усі як по команді повернулися до Галі, в очах запитання: нащо ти це робиш?

«Бо можу», — подумала Галя, та мовила інше:

— У мене сьогодні перша клієнтка аж об одинадцятій.

— І що?! — не втрималася Олександра Петрівна. — Галю, годі вже всі дірки власною дупою закривати!

— От нащо ви так? — Галя їй.

— Галю, серйозно! — підключилася Оля. — Вічно ти — не як усі! Кому і що ти хочеш довести? Що ти — найкраща, а всі решта — сміття?!

— Олю, а чому б не допомогти, якщо можу?

— А ти і не розумієш? — вишкірилася Женя. — Не треба сунути свого носа у чужі справи, бо дограєшся! — із викликом на Галю глянула і гайда зі службової кімнати до масажного кабінету.

За Женею вслід вийшли інші колежанки і, коли виходили, не ховали осудливих поглядів. У службовій кімнаті лишилися адміністраторка Улянка і Галя, а між ними наче прірва — довжелезна важка пауза. Галя видихнула, аби скинути вантаж чужих недобрих поглядів, бо — прилипли!

— Улянко! — сказала. — Давай усе сплануємо.

План розробили безпрограшний: за пару хвилин до десятої Галя мчить до кав'ярні за рогом, замовляє два американо з гарячим молоком з собою, миттю повертається зі здобиччю до «Белли», Улянка оперативно переливає гарячу каву з паперових стаканчиків у фарфорові чашки, несе ті чашки до хазяйчиного кабінету, весь час обертаючись до Галі і шепочучи їй беззвучно: дякую, дякую, дякую...

— Може, спочатку дочекатися, поки під'їде красунчик з кейсом? — засумнівалася адміністраторка. — А потім по каву бігти?

— А раптом у кав'ярні черга буде? — ї собі завагала-ся Галя.

От і наврочила! За п'ять хвилин до часу Х увійшла до кав'ярні й очам не повірила: зазвичай напівпорожній вранішньої пори заклад цього дня зазнав такого потужного аншлагу, що за головами відвідувачів біля барної стійки голомоза башка баристи губилася, наче човник посеред хвиль.

— Люди, прошу! У мене надзвичайна ситуація. Просто повірте: мова йде про життя хорошої людини, — пробиралася до стійки, бурмотіла знічено. — Мені кава потрібна просто зараз! Прощу! Пропустіть без черги!

— Красуне! Життя без кави можливе! — скептично відказав Галі молодик із насмішкуватим поглядом. Заступив шлях до стійки, увіп'явся у дівчину очима, оцінював.

— Без кави можливе, а без роботи — навряд!

— Тебе хочуть звільнити? Через каву? — зацікавився голомозий бариста.

— Хочуть! Але не мене! Чи, може, і мене теж. Але саме через каву! І точно звільнять, якщо за п'ять хвилин моя начальниця не побачить на своєму столі дві чашки гарячого американо з молоком. З гарячим молоком!

— Два американо з гарячим молоком, — бариста, дай йому, Боже, здоров'я, любові і грошей, зафіксував замовлення і зараз же взявся його виконувати, не зважаючи на протести недовірливої черги.

О 10.07 Галя мчала до «Белли» з двома паперовими стаканчиками гарячого американо, усміхалася прохолодному ранку, обережному сонцю, місту, людям, котам, собакам, деревам, птахам і навіть не здогадувалася: за мить альтруїстичний похід до кав'ярні змінить її життя назавжди.

Усе сталося миттєво і водночас до абсурдного ясно, розлого і зрозуміло у найменших деталях, наче кілька хвилин часу вихопилися із загального плину, розтягнулися жуйкою, уповільнюючись майже до повної зупинки, аби дівчина змогла оцінити кожну мить несподіваної карколомної події.

Галя вже підходила до «Белли». Обпікала пальці гарячими стінками стаканчиків з кавою, спішила, бо бачила на парковці біля салону відтюнінговану «тойоту» красунчика з кейсом: стояла поряд із хазяйчиним «мерсом». Уже приїхав! Уже всередині!

Прискорила крок, глянула в бік салону... Серце впало: красунчик уже виходив з «Белли», прямував до парковки. У руці — алюмінієвий кейс. Дідько, запізнилася!

Зупинилася біля дерева, метрах у п'ятдесяти від «Белли», одна думка — рибиною без води: підвела Улянку! Не встигла!

Завмерла, дивилася на красунчика: спокійно чимчикував собі до автівки. Та раптом до нього кинувся перехожий, що йшов вулицею повз салон, дебелий молодик у коричневій шкірянці і бейсболці, насунутій на очі. Галя

відсахнулася і дихати забула! Що?! Що?! Молодик що-сили зацідив красунчику у щелепу. Красунчик упав, наче його скошили, та кейс не відпустив. Молодик у шкірянці придавив черевиком зап'ясток красунчика, висмикнув кейс і побіг з ним до дерев, під одним з яких залякла Галя з двома стаканчиками гарячої кави.

Галя забула боятися. Галя згадала тоскні сірі дні у найманій квартирі у Василькові, біля зануреної у зневіру мами, яка ніяк не бажала бачити світло. Найдешевші курси перукарів, перші стрижки у найдешевшій васильківській перукарні, які Галя робила старими ножицями *KASHO*, що їх за 200 грн продала дівчині із жалості викладачка курсів. І Юлію Володимирівну Жадкіну, красиву і впевнену, яка одного дня з'явилася в убогій васильківській перукарні, бо дізналася, що тут за копійки продають масажні кушетки. Чекала на хазяїна перукарні, аби обговорити з ним угоду, спостерігала за Галею, яка терпляче і вдумливо стригла немолоду повну жінку, намагаючись новою зачіскою додати їй краси та забрати років.

— Чому ти витратила на цю стару так багато часу? — спитала тоді Галю пані Жадкіна.

— Бо в неї лишилася лише одна прикраса — її волосся, — відповіла Галя. — Я ж не мала права її зіпсувати.

Пані Жадкіна усміхнулася печально, зазирнула Галі в очі.

— Хочеш працювати у мене? — спитала.

За тиждень Галя із захопленням оглядала розкішний салон краси у серці Печерська. «Невже я працюватиму тут?» — ніяк не могла повірити. Думала: якби їй довірили знайти найкращий салон краси, вона би вказала на «Беллу». Пані Жадкіна створила тут ідеальні умови не тільки для клієнток, а й для персоналу. Галі подобалося навіть те, що увесь персонал «Белли» раз на півроку мав проходити медичний огляд, бо Юлія Володимирівна категорично вважала, що займатися красою клієнток можуть тільки сто відсотково здорові майстри. І хіба після того всього Галя

може бути невдячною? Хіба може боятися у ту хвилину, коли пані Жадкіній самій потрібна допомога?!

Збудилася! Ось він, шанс віддячити Юлії Володимирівні за все: за роботу, за доброту, за чудову рожеву валізу, кінець кінцем. Визирнула з-за дерева, аби зрозуміти, як атакувати молодика у коричневій шкірянці, та побачила: з різних напрямків, але просто на неї біжать не тільки крадій, а й сама пані Жадкіна — на височенних підборах, у вовняній синій сукенці і шикарному білому жакеті від *Dior*. Певно, з вікна кабінету хазяйка побачила нагле пограбування і тепер мчала напереріз злодюзі.

Галя задихнулася (час діяти!), вискочила з-за дерева, з двома стаканчиками гарячої кави в руках, затупцювала на місці. У мізках паніка: а далі що? Наскочити на покидька? Збити його з ніг? Жбурнути в нього стаканчик з кавою чи просто кричати: «Козел, стояти! Стояти, я сказала!» Може, просто розкинути руки, намагаючись заступити йому шлях?

Між злодієм, пані Жадкіною і Галею лишалося не більше п'яти метрів, і ця відстань фатально скорочувалася, коли Галя розчепірила руки і так побігла назустріч. Молодик різко відскочив убік, вдарив дівчину кейсом, і Галя на всій своїй космічній швидкості налетіла на пані Жадкіну. Стаканчики з гарячою кавою вислизнули з рук, кава з них — ляпс на *Dior*, на синю сукенку, на руки пані Жадкіної, навіть на лице.

Пані Жадкіна заверещала, від болю аж присіла навпочіпки. Тримала перед собою облиті кавовим окропом руки, водала:

— О Господи! Господи! Ти обпекла мене! Ти обпекла мене!

...Галя не чула. Стояла каменем, не могла збагнути: як же так могло статися?! Як?! У вухах переконливо і голосно лунав траурний Шопен: «Смерть твоя прийшла, дівко. Смерть прийшла». Бачила тільки, як злодій з алюмініє-

вим кейсом пірнув у сквер, що навпроти «Белли», і зник. Утік, сволота!

Отак несподівано і ганебно закінчилося переслідування.

На місце надзвичайної події повибігали дівчата з «Белли»: хто з льодяним вологим рушником, хто зі склянкою води, хто з мобільним. Одні до Юльки («Юліє Володимирівно! Ви як? Давайте ми “швидку” викличемо!»), інші до красунчика, який уже оговтався: підвівся з землі — обличчя набрякле-почервоніле, — з відразою струшував багнуку з дорогого костюма, аби не показати страху і розгубленості. Та навіть юна адміністраторка Улянка помітила, як дивно зиркнув красунчик на обпечену пані Жадкіну.

— Не стій! — гукнула йому хазяйка «Белли». — Їдьмо!

Галя схаменулася, подалася до пані Жадкіної. Узяти би її за руки, благати. Та шкіра на хазяйчиних руках почервоніла, пішла пухирями. Галя товклася біля хазяйки, яка у вкритому коричневими плямами жакеті *Dior* уже сідала в «тойоту» красунчика.

— Юліє Володимирівно! Давайте зателефонуємо до поліції. Я запам'ятала грабіжника! Куртку його! Бейсболку!

— Ти вже сьогодні наробила справ! — зі злим роздратуванням відрізала пані Жадкіна, та Галя завелася, не здавалася.

— Вибачте, я так хотіла вам допомогти! Мені так шкода! Ви їдьте до лікарні, бо вам потрібна допомога, а я поки викличу поліцію! Ми знайдемо того покидька, Юліє Володимирівно!

Пані Жадкіна уп'ялася в Галю таким злим поглядом, що дівчина фізично відчула, як хазяйчині очі рвуть її на шмаття.

— Ти не наказуватимеш мені, Чорнобай! — прошипіла. — Чекай, поки повернуся! І тільки рипнися хоч комусь зателефонувати! Дуже пошкодуєш!

Уперше за п'ять років роботи в «Беллі» хазяйка назвала Галю на прізвище.

Минуло години зо дві з тих пір, як пані Жадкіна з красунчиком на «тойоті» здиміли у невідомому напрямку, Галя тремтячими руками робила укладку грубій молодиці, чий тато дослужився чи то до військового, чи то до поліцейського генерала, і все думала, чому так сильно її вразило не те, що її спроби допомагати людям такі недолугі, не поцуплений кейс, не обпечені Юльчині руки, а те, що хазяйка назвала її за прізвисьцем чоловіка — Чорнобай!

Косувала на колежанок: притихли, на Галю не дивилися, не перемовлялися. Спілкувалися тільки зі своїми клієнтками, та збоку то не виглядало як ідеальна атмосфера ідеального салону краси: у повітрі дзвеніло тривожне напруження. І варто було клієнткам покинути «Беллу», як дівчата враз збудилися, зібралися докупити: очі блищать!

— Так шкода *Dior!* — вигукнула Женька Лисиця. Із викликом глянула на Галю. — Нащо ти жакет Юльці попсувала, Галю?

— Що тобі неясно, Женю? — підключилася Олександра Петрівна. — Галя допомогла якійсь сволоті пограбувати нашу Юльку!

Галя вухам не повірила.

— Ви серйозно?

— Ти хоч перед нами дурепку не розігруй! — відповіла Олександра Петрівна. — Чи ти нас за дуреп тримаєш?! Якби ти Юльку не облила кавою, вона би того покидька точно наздогнала. Я у вікно все бачила.

Галя дивилася на колежанок, та бачила терези: на одній чаші вона — одна-єдина, на другій усі дівчата скупчилися. Он і адміністраторка Улянка посеред них. Спантеличено супить вузький лобик:

— О-о-ой... А я тепер розумію! Кавомашина не випадково зламалася! Пам'ятаєте, як вчора уже ввечері Галя усім нам каву робила? Кавомашина після того чомусь перестала функціонувати. Дивно, да? Ніколи не ламала-

ся, а вчора — зламалася. І сьогодні Галя сама визвалася по каву сходити.

— Галю, а що у кейсі?! Ну, признайся! Я ж по очах бачу: ти знаєш! — сіпала Галю Женька Лисиця.

— Там гроші! — вигукнула Улянка.

Раптом чаші терезів хитнулися, Галя дивиться — Оля Корнійчук поряд із нею стала. Та як гаркне на адміністраторку:

— Уляно! Рота закрий, а то як вмажу зараз, коза ти невдячна!

І всі — ніби отямилися. Та до Галі: вибач, подружко, ніхто тебе не обмовляє, просто збоку все виглядає надто підозріло. Ти би сама запідозрила підступ, якби бачила все те збоку!

— Підозріло лише те, що Юля відмовилася викликати поліцію, — відказала Галя.

— І що ж у тому підозрілого? — знизала плечима Олександра Петрівна. — Чи ти забула, за ким наша Юлька заміжня? Для неї: що до поліції дзвонити, що чоловікові — одна холера!

Хазяйчин чоловік Фелікс Аскольдович Жадкін, 62-річний поліцейський полковник з *Rolex* за 70 тисяч євро, іноді з *Rolex* за 25 тисяч євро і вже геть зрідка з *Rolex* за мізерні 9 тисяч євро на зап'ястку, надлишковою вагою і хронічно набундюченою пикою, нечасто з'являвся у «Беллі», тож не дивно, що Галя взагалі забула про його існування.

— Полковник уже, певно, поліцію всієї країни на вуха поставив, — припустила косметологиня.

— Хоч би знайшли покидька, — на автоматі сказала Галя, хоча більше її тривожили попечені хазяйчині руки, і так хотілося, аби лікарі допомогли Юлії Володимирівні і щоби слідів від опіків на її шкірі не лишилося...

— Нічого з нею не станеться! Такі, як наша Юлька, не ламаються, не псуються, не хворіють і, певно, навіть не вмирають, — презирливо пхикнула Женька Лисиця.

Заспішила до чергової клієнтки, яка саме входила до «Белли».

Галя з Олею Корнійчук зачинилися у службовій кімнаті. Оля активно і довго, але геть непереконливо намагалася заспокоїти Галю, розмірковуючи про дива, винятки з правил та інші причини для того, аби надзвичайні події цього дня закінчилися хепі-ендом, а Галя все чекала хоч якоїсь звістки від пані Жадкіної. Мордувалася подумки: як там Юля? Та час плив, з'їв день, підсунув ближче до себе вечір, як обов'язкову страву перед тим, як випити темну ніч, а від хазяйки «Белли» — ані гу-гу.

Після дев'ятої вечора, зробивши красивими і неперевершеними всіх, хто цього дня завітав до салону краси, дівчата з «Белли» зазбиралися додому. Лише Галя так і сиділа у службовій кімнаті.

— Юля наказала дочекатися її, — нагадувала колежанкам.

— А якщо вона сьогодні взагалі не повернеться до салону? — спитала Женька Лисиця.

— Може, хоч подзвонить, — мовила Галя, бо сама боялася зателефонувати пані Жадкіній.

І тої ж миті задзвонив її мобільний.

— Галю! — почула схвильований, хрипливатий, наче придушений голос Тьоми. — Нас грабують!

Чому Артем Чернобай сказав — «грабують»? Він же репетирував! Повторив разів двадцять перед тим, як набрати дружину: «Галю! Чимшвидш повертайся додому, у нас тут проблемка! Не критична, всі — живі-здорові, але, здається, у нашій квартирі похазяйнували злодії!» А язик узяв і бовкнув «грабують», і тепер Тьома Чернобай навіть уявити не міг, чим це для нього обернеться.

— Дідько, який я все-таки йолоп!

Із роздратуванням віджбурнув мобільний, заходився прилаштовувати реальність до легенди, перевертаючи

у квартирі все догори дригом, подумки продовжував репетирувати розмову з Галею і все втовкмачував собі: голвне — показати себе мужиком. Мовляв, начхати на прикру пригоду, гроші — пилюка, Тьому як психолога і справжнього чоловіка найбільше хвилює стан душевної рівноваги дружини. Тому...

— Обійму її, попрошу не перейматися, запропоную гарячого чаю і пообіцяю, що все у нас буде добре. І в нас дійсно все буде кльово. Не вперше ж... зіскочив з колії.

Згадав, як два роки тому втрапив у таку халепу, що, здавалося, виходу нема, бо майже одночасно програв двадцять тисяч баксів, отримав попередження про відрахування з університету і повістку з військкомату, яка нагадувала майбутньому психологу про святий обов'язок захищати батьківщину. Приплентався до квартири на Березняках, а там — Галя. Привітна, як весна, світла. Майже рік уже жили разом у трикімнатних Тьоминих хоромах, приймали одне одного такими, як є. Тьома радів Галиній ширості, турботі і гарним заробіткам, Галя сподівалася, що колись же Тьома закінчить універ і теж стане заробляти. Тьома тоді глянув у довірливі блакитні очі і... опустився перед дівчиною на одне коліно, бо раптом побачив неординарний, геніальний, безпрограшний план виходу з глухого кута.

— Галю, станеш моєю дружиною?..

План спрацював. Весілля, яке повністю оплатив Тьомин тато, зіграли за місяць. Молодим подарували майже тридцять тисяч доларів, Тьома віддав картярський борг, потайки від Галі купив довідку про тяжку хворобу молодой дружини. Довідка допомогла і в університеті відновитися, і від армії відкосити.

Теперішній план з пограбуванням виглядав не настільки ефективно, але майбутній психолог уперто продовжував розкидати по хаті речі і повторювати навіювання, яким сподівався приспати пильність дружини.

Зміст

<i>Частина перша</i>	5
<i>Частина друга</i>	95
<i>Частина третя</i>	188
<i>Частина четверта</i>	267
<i>Частина п'ята</i>	367

Літературно-художнє видання

ДАШВАР Люко
#Галябезголови
Роман

Головний редактор *С. І. Мозгова*
Відповідальний за випуск *К. В. Озерова*
Редактор *І. М. Давидко*
Художній редактор *А. О. Попова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *А. В. Альошичева*

Підписано до друку 25.03.2020. Формат 84х108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 21.
Наклад 15 000 пр. Зам. № .

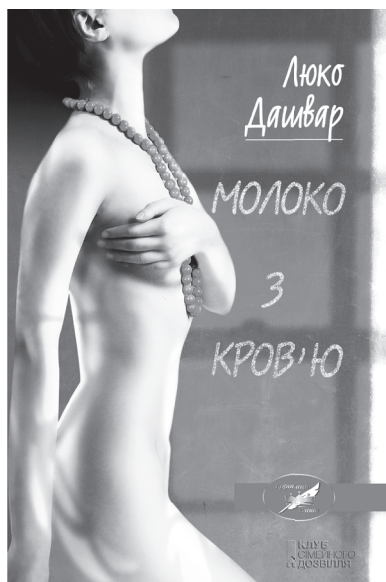
Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано згідно з наданим оригінал-макетом
у друкарні «Фактор-Друк»
61030, м. Харків, вул. Саратовська, 51
Тел.: + 3 8 057 717 53 57

Над селом зорі ясніші, у селі квіти пахнуть п'янкіше, сільські дівчата дорослішають раніше. Катерині усього тринадцять, а її серце належить чоловікові набагато старшому, та ще й одруженому. У селі все безпосередньо: якщо люблять, то вже до безтями, якщо ненавидять, то щонайзапекліше, якщо пробачають, то від щирого серця... Історія, у якій любов і смерть, чистота і гріховність існують пліч-о-пліч — так близько, що стають невіддільними...

ЛЮКО ДАШВАР
СЕЛО НЕ ЛЮДИ

Люко
Дашвар

МОЛОКО

3

КРОВ'Ю

КЛУБ
А СМЕТАНО
& ДОСВІД

Яке то щастя — зустріти свою половинку і покохати! Коли душа сягає неба, коли розумієш: ось твоя доля...

Перший красуні на селі Марусі-румунці до пари став Льюшка — розумний, красивий, успішний, — то й жити б їм, як королям. І яке їй діло до сусіда, хирлявого рудого Стьопкинця в поламаних окулярах? От тільки чомусь щоночі йде він до бузкового куща біля Марусиної хати, і щоночі вона відчиняє вікно...

Ніч проти 30 листопада 2013 року багато чого змінює і в житті країни, і в долі киянки Мар'яни Озерової. Після розміреного напівсонного існування дівчина опиняється у вирі подій і несподіваних зустрічей: виснажливі чергування на Майдані, зникнення коханої людини та пошуки нащадків у сьомому коліні славного козака Яреми Дороша, яких прокляла його дружина — зарозуміла шляхтянка Станіслава. Та чи не даремні пошуки? Адже перед цими щасливцями постає непростий вибір — незліченні скарби, що їх мають успадкувати від свого предка, чи кохання і воля...

«Чорні ріелтери» відібрали в Костомарової квартиру, а жінку спровадили подалі від Києва. Селянин Перегуда дав їй притулок, він навіть вийшов на нотаріуса Германа, який обдурив стару. А коли повернувся на хутір, то вже ні хати, ні Костомарової не було... Тим часом у Києві дівчина Меланія потрапляє у вир дивних подій. І Блейк, у якого Меланія закохується до нестями, зраджує її. От-от шляхи всіх героїв перетнуться. І тоді кожен з них — хоче він того чи ні — пройде свою ініціацію. Ініціацію на право вважати себе людиною...